

Nebezpečnost činu pro společnost

Již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla vyšší než nepatrný. Ustanovení § 3 odst. 2 tr. zák. se uplatní jen tehdy, pokud stupeň nebezpečnosti pro společnost v konkrétním případě, přestože byly naplněny formální znaky určité skutkové podstaty, nedosáhne stupně odpovídajícího dolní hranici typové nebezpečnosti činu pro společnost, tzn. že nebude odpovídat ani nejlehčím běžně se vyskytujícím případům trestného činu této skutkové podstaty.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 3 Tdo 690/2003, ze dne 7.8.2003)

Nejvyšší soud České republiky projednal v neveřejném zasedání dovolání podané nejvyšší státní zástupkyní v neprospěch obviněného B. Š., proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 5. 12. 2002, sp. zn. 12 To 450/2002, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 6 T 145/2002, a rozhodl podle § 265k odst. 1, 2 věta druhá tr. ř. a § 265l odst. 1 tr. ř. tak, že usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 5. 12. 2002, sp. zn. 12 To 450/2002, se zrušuje, současně se zrušují i všechna další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu a krajskému soudu v Hradci Králové se přikazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění :

Rozsudkem Okresního soudu v Hradci Králové ze 30. 9. 2002, sp. zn. 6 T 145/2002, byl obviněný B. Š. uznán vinným trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. jehož se dopustil skutkem spočívajícím v tom, že „dne 26. 6. 2002 v 06.30 hodin v H. K. na G. třídě řídil osobní motorové vozidlo zn. Hyundai Accent, přičemž byl kontrolován hlídkou policie a bylo zjištěno, že vůz řídí přesto, že mu byl rozhodnutím Okresnímu úřadu, referátu dopravy a silničního hospodářství v H. K., ze dne 30. 10. 2001, sp. zn. RD/1869/01/Pa, které nabylo právní moci dne 28. 11. 2001, uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců.“ Za tento trestný čin mu byl podle § 171 odst. 1 tr. zák. uložen trest odnětí svobody v trvání tří měsíců s podmíněným odkladem výkonu na zkušební dobu jednoho roku (§ 58 odst. 1 tr. zák. , § 59 odst. 1 tr. zák.). Podle § 49 odst. 1 tr. zák. a § 50 odst. 1 tr. zák. byl obviněnému dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu dvou roků.

O odvolání obviněného proti tomuto rozsudku rozhodl v druhém stupni Krajský soud v Hradci Králové usnesením ze dne 5. 12. 2002, sp. zn. 12 To 450/2002, tak, že napadený rozsudek podle § 257 odst. 1 písm. b) tr. ř. zrušil a sám nově rozhodl, že se podle § 222 odst. 2 tr. ř. předmětná trestní věc postupuje k projednání Okresnímu úřadu, referátu dopravy a silničního hospodářství v H. K., když shledal, že v případě zažalovaného skutku „se jedná o přestupek.“

Shora citované usnesení Krajského soudu v Hradci Králové napadla ve lhůtě uvedené v ustanovení § 265e odst. 1 tr. ř. nejvyšší státní zástupkyně dovoláním podaným v neprospěch obviněného B. Š., přičemž uplatněným dovolacím důvodem byl důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř.

V odůvodnění tohoto mimořádného opravného prostředku dovolatelka namítla, že rozhodnutím soudu druhého stupně bylo rozhodnuto o postoupení věci k projednání přestupku, přestože se v

daném případě jednalo o trestný čin. V uvedené souvislosti poukázala především na to, že při posouzení materiální stránky žalovaného trestného činu odvolací soud nevzal v úvahu, že obviněný svým jednáním ve smyslu skutkové podstaty trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. mařil výkon trestu zákazu řízení všech motorových vozidel, který mu byl v řízení o přestupcích uložen za nesprávný a nebezpečný způsob předjíždění a řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu s následnou dopravní nehodou. Inkriminovaná jízda v době zákazu řízení, kterou uskutečnil dne 21. 6. 2002, a při které byl přistižen hlídkou OHS při Okresním ředitelství Policie ČR v H. K., byla podle státní zástupkyně charakterizována spácháním přestupku, když obviněný nerespektoval zákaz otáčení ve světelné křižovatce podle § 24 odst. 4 písm. b) zákona č. [361/2000](#) Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Dovolatelka připomněla, že tuto skutečnost soud prvního stupně zcela správně zvažil při posouzení materiální stránky jednání obviněného, aniž by jej chtěl posuzovat ve smyslu naplnění formálních znaků projednávaného trestného činu, jak zcela nepřipadně reagoval odvolací soud. Dovolatelka dále uvedla, že nelze přehlédnout, že obviněný podle úředního záznamu policejní hlídky disponoval řidičským průkazem, který přes pravomocné rozhodnutí o přestupku neodevzdal příslušnému orgánu. Z hlediska posuzování stupně nebezpečnosti jednání obviněného pro společnost (§ 3 odst. 4 tr. zák.) soud prvního stupně vzal podle dovolatelky správně v úvahu i četné záznamy v evidenční kartě řidiče obviněného. Jestliže odvolací soud vycházel z toho, že tyto záznamy o přestupcích s výjimkou posledního jsou již zahlazeny, pak mu nelze přisvědčit, neboť zákon č. [200/1990](#) Sb., o přestupcích, institut zahlazení nezná a nebyl tedy důvod záznamy o dopravních přestupcích obviněného při posuzování jeho osoby zcela přehlížet.

Dovolatelka dále zdůraznila, že právní závěry odvolacího soudu, pokud jde o požadavek soustavnosti výkonu zakázané činnosti či delší doby jejího trvání, odporují účelu novelizovaného znění skutkové podstaty trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí v podobě ustanovení § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. zákonem č. [175/1990](#) Sb. (účinným od 1. 7. 1990) spojeného s rozšířením trestní odpovědnosti za jednání spočívající ve výkonu zakázané činnosti a od uvedeného data nahrazující srovnatelnou skutkovou podstatu přečinu podle § 7 písm. b) již zrušeného zákona č. [150/1969](#) Sb., o přečinech. To znamená, že i ojedinělá jízda může být posouzena jako trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák., zvláště když nejde o mimořádnou jízdu za nepříznivých okolností vedoucích k omezení volnosti rozhodování, tj. za okolností podstatně snižujících stupeň společenské nebezpečnosti takového jednání.

Dovolatelka vyslovila přesvědčení, že kromě výše uvedených námitek by napadené rozhodnutí nemohlo obstát ani za situace, že by žalované jednání obviněného /jinak formálně naplňující skutkovou podstatu trestného činu dle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák./ vykazovalo pouze nepatrný stupeň společenské nebezpečnosti, neboť ani za této podmínky je nelze kvalifikovat jako přestupek, a to vzhledem k povaze jednání spočívajícího ve výkonu zakázané činnosti jako způsobu maření výkonu úředního rozhodnutí. Inkriminovanou činnost obviněného totiž ve světle platného zákona o přestupcích nelze kvalifikovat jako jednání, zakládající některou ze skutkových podstat přestupků uvedených v § 22 a 23 zákona č. [200/1990](#) Sb., a to ani podle jeho sběrného ustanovení § 22 odst. 4 písm. f) ve vztahu k zákonu č. [361/2000](#) Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru dovolatelky přitom jednání obviněného není posouditelné ani jako přestupek proti pořádku ve státní správě podle § 21 odst. 1 písm. ch) téhož zákona, dopadající na úmyslné nedodržení omezujícího opatření uloženého v přestupkovém řízení, neboť v daném případě šlo o takovou činnost ve vztahu k trestu zákazu činnosti s povahou sankce uvedené v § 11 odst. 1 písm. a) téhož zákona a nikoliv o vztah k omezujícímu opatření ve smyslu § 16 písm. a) téhož zákona, které je svou povahou ochranným opatřením. Na tomto základě pak dovolatelka dovodila, že jednání jinak zakládající znaky skutkové podstaty trestného činu dle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák., které nelze pro nedostatek materiální stránky posoudit jako trestný čin, nemůže být kvalifikováno ani jako přestupek ve smyslu jeho pojmové definice dle § 2 odst. 1 zákona č. [200/1990](#) Sb. To znamená, že nebyly splněny procesní podmínky pro postoupení věci k projednání (jako možného přestupku) příslušnému správnímu

orgánu.

S ohledem na shora rozvedené důvody pak nejvyšší státní zástupkyně v petitu svého dovolání navrhla, aby dovolací soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. za podmínky uvedené v § 265p odst. 1 tr. ř. zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 5. 12. 2002 pod sp. zn. 12 To 450/2002, jakož i rozhodnutí na ně obsahově navazující, a dále postupoval podle § 265l odst. 1 tr. ř. a přikázal Krajskému soudu v Hradci Králové, aby předmětnou věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl, popřípadě za podmínek § 265m odst. 1 tr. ř. sám rozhodl ve věci rozsudkem. Současně navrhla, aby dovolací soud své rozhodnutí učinil v neveřejném zasedání.

Obviněný B. Š. prostřednictvím svého obhájce sdělil, že nevyužívá svého práva (§ 265h odst. 2 tr. ř.) písemně se vyjádřit k dovolání nejvyšší státní zástupkyně. Současně uvedl, že souhlasí, aby dovolací soud věc projednal v neveřejném zasedání.

Nejvyšší státní zástupce je podle § 265d odst. 1 písm. a) tr. ř. osobou oprávněnou k podání dovolání pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného.

Nejvyšší soud České republiky (dále jen Nejvyšší soud) jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejprve zkoumal, zda v předmětné věci jsou splněny podmínky přípustnosti dovolání podle ustanovení § 265a tr. ř. a shledal, že dovolání je přípustné podle § 265a odst. 1, 2 písm. d) tr. ř., protože bylo rozhodnuto ve druhém stupni ve věci samé a dovolání směřuje proti usnesení o postoupení věci jinému orgánu. Dovolání současně splňuje náležitosti obsahu dovolání uvedené v ustanovení § 265f odst. 1 tr. ř.

Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř. je dán v případech, že bylo rozhodnuto o postoupení věci jinému orgánu, o zastavení trestního stíhání, o podmíněném zastavení trestního stíhání, o schválení narovnání, aniž byly splněny podmínky pro takové rozhodnutí. Pokud jde o postoupení věci, lze tento dovolací důvod mj. vztáhnout i na případy, kdy soud druhého stupně rozhodl o postoupení věci jinému orgánu k rozhodnutí o přestupku, přestože se jednalo o trestný čin. Z hlediska shora uvedeného zákonného dovolacího důvodu bylo proto dovolání nejvyšší státní zástupkyně uplatněno relevantně.

Za tohoto stavu Nejvyšší soud podle § 265i odst. 3 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost výroku napadeného rozhodnutí, v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, jakož i řízení napadenému rozhodnutí předcházející, a dospěl k níže uvedeným závěrům.

Podle § 222 odst. 2 tr. ř. soud postoupí věc jinému orgánu, jestliže shledá, že nejde o trestný čin, avšak zažalovaný skutek by mohl být jiným orgánem posouzen jako přestupek nebo kárné provinění, o nichž je tento orgán příslušný rozhodovat. Z ustanovení § 257 odst. 1 písm. b) tr. ř. vyplývá, že odvolací soud zruší napadený rozsudek nebo jeho část a v rozsahu zrušení věc postoupí jinému orgánu, měl-li rozhodnutí podle § 222 odst. 2 tr. ř. učinit již soud prvního stupně.

Základním předpokladem správné aplikace ustanovení § 222 odst. 2 tr. ř. je především zjištění, že nejde o trestný čin. Tento právní závěr soudu musí mít vždy dostatečnou oporu ve výsledcích provedeního dokazování (§ 2 odst. 5 tr. ř.). Zákon přitom současně nepožaduje, aby soud též zjistil, že zažalované jednání je přestupkem (nebo kárným proviněním). Z dikce ustanovení § 222 odst. 2 tr. ř. totiž plyne, že postoupení věci je podmíněno existencí odůvodněného předpokladu, že příslušným orgánem může být zažalovaný skutek jako přestupek posouzen.

V projednávané věci obviněného B. Š. se odvolací soud ztotožnil se skutkovými závěry soudu prvního stupně, že obviněný v inkriminovanou dobu řídil motorové vozidlo, ačkoliv mu tato činnost byla pravomocným rozhodnutím správního orgánu zakázána a této skutečnosti si byl vědom. Podle názoru

odvolacího soudu však soud prvního stupně jednání obviněného nesprávně posoudil jako trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. Nalézacímu soudu především vytkl, že k tíži obviněného přihlížel k tomu, že se při jízdě s motorovým vozidlem dopustil dalšího přestupku, ačkoliv se takové jednání ke skutkové podstatě shora uvedeného trestného činu nevztahuje a dále to, že přihlížel k jeho postihu za předcházející přestupky v silničním provozu, přestože s výjimkou posledního případu byly jeho záznamy v evidenční kartě řidiče „zahlazeny“. Odvolací soud dále zdůraznil, že k tomu, aby se mohlo jednat o trestný čin, je zapotřebí, „aby obviněný zmařil nebo podstatně ztížil výkon rozhodnutí tím, že se dopustí závažného jednání, aby zmařil účel trestu.“ K tomu odvolací soud uvedl, že o takové jednání by šlo například tehdy, pokud by obviněný zákaz řízení narušoval soustavným a déletrvajícím řízením motorových vozidel. V posuzovaném případě bylo však zřejmé, že obviněný v době výkonu zákazu činnosti jel pouze jednou a nejednalo se tedy o soustavné řízení motorových vozidel, přičemž nebyly dány žádné další skutečnosti, které by zvyšovaly společenskou nebezpečnost jeho jednání (např. požití alkoholu před jízdou). Uvedené důvody pak vedly odvolací soud k závěru, že obviněný nespáchal trestný čin.

Trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. se dopustí pachatel, jenž maří nebo podstatně ztěžuje výkon rozhodnutí soudu nebo jiného státního orgánu tím, že vykonává činnost, která mu byla zakázána. Podle § 3 odst. 2 tr. zák. čin, jehož stupeň nebezpečnosti pro společnost je nepatrný, není trestným činem, i když jinak vykazuje znaky trestného činu.

Pokud jde o tzv. formální znaky skutkové podstaty shora uvedeného trestného činu, považuje Nejvyšší soud za nezbytné nejprve uvést, že výkon rozhodnutí soudu nebo jiného státního orgánu lze mařit i jednáním, jež má povahu jednorázového aktu, spočívajícího v porušení zakázané činnosti. Pokud si pachatel takovým způsobem úmyslně a bez závažného důvodu počíná, dává v každém jednotlivém případě porušení uloženého zákazu zřetelně najevo, že se uložené sankci nepodrobil, a že tudíž vědomě jedná proti jejímu účelu. Formálně tedy jde o maření výkonu rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. Citované ustanovení zákona přitom nepředpokládá, že vykonávání zakázané činnosti musí být natolik závažné (soustavné nebo trvající delší dobu), aby byl výkon rozhodnutí zmařen, jak to vyžadovalo původní ustanovení § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák., kdy méně závažné případy maření výkonu rozhodnutí soudu nebo jiného státního orgánu vykonáváním zakázané činnosti bylo možno postihnout jako přečin podle § 7 písm. b) tehdy platného zákona č. [150/1969](#) Sb., o přečinech. Argumentace uplatněná v napadeném usnesení Krajského soudu v Hradci Králové odpovídá spíše této předcházející právní úpravě a z hlediska novelizovaného znění § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. ji nelze považovat za přesvědčivou, což konečně ve svém dovolání namítá i nejvyšší státní zástupkyně.

Vzhledem ke konstatovaným skutkovým zjištěním soudů prvního i druhého stupně, lze s přihlédnutím ke skutečnostem uvedeným v předcházejících odstavcích dovodit, že obviněný B. Š. jednáním popsaným ve výrokové části rozsudku soudu prvního stupně po formální stránce naplnil všechny zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. Zbývá proto posoudit, zda v projednávaném případě mohl být stupeň společenské nebezpečnosti činu obviněného natolik nízký, aby jej bylo možno hodnotit ve smyslu ustanovení § 3 odst. 2 tr. zák. jako nepatrný, neboť v takovém případě by o trestný čin nešlo, i když jeho znaky jinak naplněny byly (tzv. materiální stránka trestného činu).

Otázka výkladu ustanovení § 3 odst. 2 tr. zák. je řešena v současné judikatuře, přičemž podle rozhodnutí č. 43/1996 SbRt. při úvahách o tom, zda obviněný naplnil materiální znak trestného činu, tedy zda v jeho případě čin dosahoval vyššího stupně nebezpečnosti pro společnost, než je stupeň nepatrný (§ 3 odst. 2 tr. zák.), je nutno vycházet ze skutečnosti, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla vyšší než nepatrný. Citované

ustanovení se proto uplatní jen tehdy, pokud stupeň nebezpečnosti pro společnost v konkrétním případě, přestože byly naplněny formální znaky určité skutkové podstaty, nedosáhne stupně odpovídajícího dolní hranici typové nebezpečnosti činu pro společnost, když tedy nebude odpovídat ani nejlehčím běžně se vyskytujícím případům trestného činu této skutkové podstaty (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 1 Tzn 2/96).

V posuzované věci obviněného B. Š. bylo ovšem při důsledném respektování ustanovení § 3 odst. 4 tr. zák., jež určuje hlediska pro posuzování stupně nebezpečnosti činu, stěží možno dovodit, že v tomto konkrétním případě stupeň nebezpečnosti činu pro společnost neodpovídá ani nejlehčím běžně se vyskytujícím trestným činům maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. Soud prvního stupně vzal jako jedno z kritérií podle § 3 odst. 4 tr. zák. při svém rozhodování správně v úvahu, že čin byl spáchán za okolností, kdy obviněný vykonával zakázanou činnost takovým způsobem, že právě svojí nekázní v silničním provozu (nedovoleným otáčením vozidla na křižovatce řízené světelnými signály) na sebe upozornil hlídku Policie ČR. Správně rovněž nepřehlédl, že sklony k opakovanému porušování dopravní kázně se u obviněného vyskytly již v minulosti. Je nepochybné, že je třeba přihlížet i k délce doby, jež uplynula od spáchání jednotlivých přestupků, na druhé straně nelze z odůvodnění napadeného rozhodnutí zjistit o jaké právní skutečnosti odvolací soud opřel svoji úvahu o tom, že většina přestupků byla již obviněnému zahlazena, jestliže zákon č. [200/1990 Sb.](#), o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, institut zahlazení nezná. Oběma soudům je třeba vytknout, že se blíže nezabývaly významnou skutečností charakterizující jak okolnosti spáchání činu samotného, tak osobu obviněného, který podle úředního záznamu Policie ČR (č. l. 5 spisu) měl mít u sebe řidičský průkaz, jímž se inkriminovaného dne při provedené kontrole prokazoval. K objasnění uvedené okolnosti přitom nebylo provedeno žádné dokazování, zejména výsledkem příslušníků hlídky Policie ČR (č. l. 5 spisu), ani nebylo soudy blíže zjišťováno, z jakého důvodu obviněný řidičský průkaz neodevzdal a ponechal si jej, a proč se jím při vykonávání zakázané činnosti prokazoval, jestliže věděl, že po právní moci rozhodnutí správního orgánu motorová vozidla řídit nesmí.

Z důvodů, které Nejvyšší soud shora rozvedl, je zřejmé, že Krajský soud v Hradci Králové ve svém usnesení ze dne 5. 12. 2002, sp. zn. 12 To 450/2002, dospěl k nesprávnému právnímu závěru, pokud dovodil, že jednání obviněného B. Š. není trestným činem. To současně znamená, že nebyla splněna základní podmínka pro postoupení věci jinému orgánu (§ 222 odst. 2 tr. ř.) a odvolací soud za tohoto stavu následně vadně rozhodl, když podle § 257 odst. 1 písm. b) tr. ř. zrušil rozsudek Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 30. 9. 2002, sp. zn. 6 T 145/2002, a předmětnou věc postoupil k projednání Okresnímu úřadu, referátu dopravy a silničního hospodářství v Hradci Králové. Napadené rozhodnutí je proto zatíženo vadami předpokládanými v důvodech dovolání uvedených v ustanovení § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř., neboť bylo rozhodnuto o postoupení věci jinému orgánu, aniž byly splněny podmínky pro takové rozhodnutí.

Dovolání nejvyšší státní zástupkyně podané v neprospěch obviněného B. Š. bylo proto shledáno plně důvodným. Poněvadž skutkový stav věci, a to již v rozsahu dosavadních zjištění nalézacího soudu, podle názoru Nejvyššího soudu zřetelně nasvědčuje tomu, že obviněný B. Š. spáchal trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák., nepovažoval Nejvyšší soud za nezbytné blíže se zabývat hypotetickou argumentací dovolání v části, v níž nejvyšší státní zástupkyně vyslovila názor, že by napadené rozhodnutí odvolacího soudu o postoupení předmětné trestní věci orgánu příslušnému konat řízení o přestupcích, nemohlo obstát ani v tom případě, že by s ohledem na absenci materiálních znaků (§ 3 odst. 2 tr. zák.) o trestný čin nešlo.

Na podkladě důvodně podaného dovolání proto Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 věta druhá tr. ř. napadené usnesení Krajského soudu v Hradci Králové zrušil. V rámci tohoto výroku zrušil též všechna další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. Krajskému soudu v Hradci Králové přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Za podmínek § 265r odst. 1 písm.

b) tr. ř. Nejvyšší soud toto své rozhodnutí učinil v neveřejném zasedání, neboť vzhledem k povaze zjištěných vad je zřejmé, že je nelze odstranit ve veřejném zasedání.

Trestní věc obviněného B. Š. se tak vrací do stadia, kdy Krajský soud v Hradci Králové bude muset odvolání obviněného znovu projednat a rozhodnout o něm. V intencích rozhodnutí Nejvyššího soudu bude muset před svým rozhodnutím sám nejprve v potřebném rozsahu doplnit dokazování ke zjištění, zda se obviněný B. Š. v souvislosti s výkonem zakázané činnosti (řízení motorových vozidel) při kontrole hlídkou Policie ČR prokazoval řidičským průkazem a v kladném případě, proč jej neodevzdal, věděl-li, že mu byl pravomocně uložen zákaz řízení motorových vozidel. Uvedená zjištění mají (jako skutková okolnost) význam nejen pro posouzení stupně nebezpečnosti činu pro společnost (§ 3 odst. 4 tr. zák.), ale do určité míry i pro posouzení, s jakou intenzitou byl naplněn zákonný znak maření výkonu rozhodnutí státního orgánu ve smyslu ustanovení § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. Předmětem zjištění odvolacího soudu bude v podstatě to, zda se obviněný v inkriminovanou dobu kromě výkonu zakázané činnosti (řízení motorového vozidla) snažil tuto skutečnost zastírat předložením dokladu, jenž by jej k řízení motorového vozidla jinak opravňoval. Objasnění těchto dílčích otázek vyžaduje poměrně úzký okruh důkazů potřebných pro rozhodnutí o odvolání a nepřekračuje tak rámec vymezený ustanovením § 263 odst. 6 tr. ř.

V novém řízení o této věci bude Krajský soud v Hradci Králové při svém rozhodování vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším soudem k výkladu relevantních hmotně právních otázek, na které je v odůvodnění tohoto rozhodnutí podrobně poukazováno a bude povinen provést doplnění, jež Nejvyšší soud nařídil (§ 265s odst. 1 tr. ř.).

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)